

عنوان مقاله:

تبیین ساختار تعامل پذیری به منظور ارتقاء کیفی فضاهای شهری

محل انتشار:

اولین همایش بین المللی و پنجمین همایش معماری و شهرسازی پایدار (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

پوریا احمدزاده - دانشجوی کارشناسی ارشد، مهندسی معماری، دانشگاه زنجان، زنجان، ایران

محمد باقری - استادیار، معماری، عضو هیئت علمی، دانشکده معماری، دانشگاه زنجان، زنجان، ایران

مهرداد سلطانی - استادیار، معماری، عضو هیئت علمی، دانشکده معماری، دانشگاه زنجان، زنجان، ایران

خلاصه مقاله:

عرصه های عمومی در شهر به عنوان محل برخوردهای بین فردی، نقش به سزایی در تجربیات اجتماعی شهروندان دارند. لذا در تبیین و تعریف عرصه های عمومی به عنوان فضای شهری، نکته کلیدی اجتماع پذیری این عرصه ها می باشد. در واقع زمانی می توان یک عرصه عمومی را به عنوان فضای شهری قلمداد کرد که واجد اجتماع پذیری باشد. اساسی ترین نکته در باب اجتماع پذیری وجود برخوردهای معنادار بین افراد در قالب تعاملات اجتماعی می باشد. لازم است شناختی پیرامون عوامل موثر بر تعامل پذیری حاصل گردد. در صورت کلی مولفه های موثر بر تعامل پذیری در یک فضای شهری را می توان تحت عناوین: تراکم، تنوع کاربری ها، اختلاط زمانی کاربری ها، نفوذپذیری، امنیت، دسترسی، کیفیت کالبدی و ... شناخت، اما آنچه اهمیت دارد نه تاثیر آماری این مولفه بلکه چگونگی ارتباط آنها در یک ساختار کلی می باشد که فضا را واجد رفتارهای اجتماعی می کند. پژوهش حاضر در تفصیل این مولفه ها رابطه ساختاری آنها را مورد توجه قرار می دهد. در نهایت با ارائه مدل مفهومی رابطه ساختاری این عوامل در یک کل منسجم ارائه می گردد.

کلمات کلیدی:

فضای شهری، عرصه عمومی، اجتماع پذیری، تعاملات اجتماعی، ساختار تعامل پذیری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1001597>

